

Миладин Шеварлић

КОД ЗЛАТНОГ ВОЛА



МИЛАДИН ШЕВАРЛИЋ, драмски писац, рођен је у Београду 1943. године. Дипломирао је светску књижевност и драматургију. Радни век провео, углавном, у позориштима, као драматург, уметнички директор и управник. Тренутно ради на Телевизији Београд као одговорни уредник у Уметничком програму.

Објављивао песме, позоришне критике, прозу и есеје. Аутор је опуса од двадесетак драмских дела, која су играна у позориштима у земљи и иностранству, на радију и телевизији, те штампана у периодичи, збиркама и посебним издањима.

Добитник је три награде на конкурсима Удружења драмских писаца Србије, чији председник је био у два мандата, награде на фестивалу праизведби, награде „Јоаким Вујић”, Стеријине награде за савремену комедију и Златног беоцуга за „трајни допринос култури Београда”.

Комад *Код злајноџ вола* имао је премијеру у Покрајинском народном позоришту у Приштини 1992. године.

Миладин ШЕВАРЛИЋ

КОД ЗЛАТНОГ ВОЛА

ЛИЦА:

ЈЕФРЕМ СОКИЋ – ЦУЦА,
народни посланик човек за сва времена

ГОСПОЂА ДАНА,
његова жена

БРАНКО РУЖИЧИЋ – БЕКА,
интелектуалац, пацифиста, ратник

ЈАСМИНА,
преводица, бивши члан женског покрета

ЏОНИ РИСТИЋ – ПУКИ,
насамарени бизнисмен

I ЧИН

Дневна соба у сџану народног посланика Јеврема Сџокића – Џуца. Касно јуџро. Звони џелефон. Из сџаваће собе, у раздрљеној џицама, чешући се по длакавим грудима, мамуран, излази посланик Сџокић. То је снажан човек. Зева, идући према џелефону.

ЏУЦА: Чујем, чујем... Ако сам народни посланик, нисам на чивилуку...

Из кухиње излази Дана, већ доџерана, џривлачна жена средњих џодина. Брише руке кухињском крџом. Засџаје, видевиши да је Џуца већ џршиао џелефону. Џуца јој се обраћа, мада је већ џринео слушалицу усџима.

ЏУЦА: Колико је сати?

ДАНА: Мислим да је сувише касно!

Изађе.

ЏУЦА: Дано!

(У слушалицу)

Не кажем Вама... Ало, ало... Џони? Какав Пуки?... А, Ви сте то, Ристићу!... Да, посланик Стокић на телефону. Не, уопште ме нисте пробудили... У ово доба, Ристићу? Крећем у Скупштину, да.

(Чеше се, зева)

Друг Галеб је у току, разуме се, само потребно је време, не иде то Ристићу, тако, стање је ратно... Видећемо. Да... Економске санкције Савета безбедности представљају прави изазов за нашу привреду. Ви сте слушали мој говор у Скупштини?... Добро, добро... Ту формалност ћемо обавити на неутралном... Зар не?... У дискрецији, разуме се!... Јесте. Јавићу вам тачно време и место. И не будите толико нестрпљиви. Не, ми нећемо попустити... Хоће, ако Бог да! Срби могу да живе без хлеба, али не могу без државе... Здраво!

(Сџушџа слушалицу)

Дано! Шта је с кафом?

(Чеше се. Чешући се, скида џорњи део џицаме. Сџа џиће, џоџије, сџресе се. Узима слушалицу. Окреће број)

Ало, Џуца!... Друг Џуца... Слушај ти!... Народни посланик друг Јефрем Стокић!... Не, то сам ја!... Друга Галеба!... Да, да... Како, што не кажем? Ало!... Јесте!... Молим лепо!... Џуца, Галебе! Јеси ти?... Здраво, друже!... Па, ти знаш где ми

седимо “Код златног вола”, брате!... Не, не, одмах ту, на Авалском друму Јајинци, да, не јајници, Јајинци... Да те укључимо, разуме се, друже... И себе... Све што треба... Наш човек је стигао из Франкфурта. Магнетне траке, да... Има пролаз, без бриге, то је његова ствар... Наша ствар је банка... Јесте... Не знам, видећу... Морамо бити опрезни... О провизији нисмо још... Пола-пола, разуме се!... Не знам колики ће аванс... Нека буде по пет, шест, седам, осам хиљада марака, за сада, да... Па, видећу, ако будем могао. Зваћу те... Да, држимо се... Ако буде требало, направимо још лепши и старији Дубровник. Здраво друже!

Сјушћиа слушалицу, сийа још једно њиће, њомирише, намршћии се. Улази Дана, с кафом.

ДАНА: Шта то радиш, побогу, човече?

ЏУЏА: Телефонирам.
(Искајии њиће, узима кафу)

ДАНА: Вероватно сте опет заглавили “Код златног вола”?

ЏУЏА: Кад сам дошао? Изгубио сам сат.

ДАНА: Чуди ме...

ЏУЏА: Ти се љутиш, душо. Зар те нисам водио на свечано отварање?

Пауза.

ЏУЏА: Ти знаш да је то, у ствари, наш партијски пункт. Тамо се жене не воде. Тамо се води српска политика.

Џуца се маша за њиће. Дана склања боцу.

ДАНА: Доста! Не можеш потпуно пијан у Скупштину. Кошуља ти је тамо.

ЏУЏА: Додајдер ми је! И оно црно одело.

ДАНА: Сахрањујете неког?

Џуца скида доњи део пиџаме. Облачи панталоне.

ЏУЏА: Проглашавамо нову владу.

ДАНА: Опет! Ваше владе су као мајонез. Чувати на хладном и мрачном месту, рок употребе два месеца!

- ЏУЏА: *(Смеје се ѓрохоџом, сџадају му џаниџалоне)*
 Баш добро! Ето, то је демократија. Ко би икада рекао да ће Срби доћи до тог степена слободе! И да ћемо баш ми бити носиоци тог историјског процеса... Лепо!
(Облачи кошуљу).
- ДАНА: Ти, колико ја знам, ниси био члан ни једне од тих твојих влада.
- ЏУЏА: Па, баш зато, драга! Баш зато! Да ли ти ја личим на мајонез?
(Исџрси се. Поџуцају му дуџмад на кошуљи)
 Сама реци!
- ДАНА: Не, ти уопште не личиш на мајонез.
- ЏУЏА: Ето видиш! Како бих иначе прогурао све ово?
(Баџио је кошуљу на џод)
 Дај другу кошуљу! Ако има нека шира.
- ДАНА: Не постоје шире.
(Облачи нову кошуљу)
 У рат ушао као курир, а изашао као политички комесар; без иједне ране – пази! Под комунистичком диктатуром догурао до члана Централног комитета, а сада, у демократији, уважени народни посланик, председник скупштинског одбора, медијска звезда... И још стигао да напишем капитална дела о историји балканске етике. Молим? Јесам преведен у Москви и Софији? Толико о томе. Дај ону кравату!
- ДАНА: Не може та. Ево ти ова.
- ЏУЏА: Вежи ми, срце! Ти знаш да ја... нисам то никако... успео да... Нисам, просто, успео да овладам том вештином! Не могу ни ја да будем баш савршен. Чекај! Ти хоћеш да ме удавиш.
(Грчевитим џокреџом олабављује кравату)
 Ух! Слушај, кад рече Париз...
- ДАНА: Ко је рекао Париз?
- ЏУЏА: Ти си рекла.
- ДАНА: Нисам ја ништа рекла.
- ЏУЏА: Добро, онда сам ја рекао! Кад рече Париз, треба да дође она моја сарадница да јој дам текст... Само се не сећам да ли сам га написао... Није важно, говорићу из главе, имам надахнуће.

- ДАНА: Она брбљивица, у тесној сукњи?
- ЏУЏА: Сукњу нисам гледао, немој да ме деконцентришеш! Она је магистар францског језика. Ми у Паризу представљамо Србију!
- ДАНА: Ти и она?
- ЏУЏА: Не буди отровна, срце! Водио сам ја тебе у Париз када су била боља времена. Ја сада идем да Европи кажем истину. Овако ћу да им кажем! Слушај!
Господине министре! Господо народни посланици! Онда ова преводи. Онда ја. Када су Срби, пре осам векова, јели златаним кашикама, Европа није знала нос да обрише! Не, не... Нису они у стању да чују ту сурову истину... Овако! Господине министре! Господо народни посланици! Онда, опет она. Па, онда ја. Ви знате, уважена господо, да је Србија је вековима била грудобан Европе пред најездом Ислама. Онда станем, па пустим превод, тапа, тапа, тапа, месје министар и то, па опет! Данас, када вампир Ислама поново диже главу, када зелена трансверзала, од Терхерана до Сарајева, прети да се забоду у срце Европе...
- ДАНА: *(Скочи)*
Јаја!
- ЏУЏА: Молим?
- ДАНА: *(Трчи у кухињу)*
Прекувала се!
- ЏУЏА: Е, јеби га, Дано, ти знаш да ја цео дан штуцам од тврдих јаја, а идем у Скупштину!

Дана је изашла. Џуџа ђред огледалом намешића фризуру.

- ЏУЏА: *(Певуши)*
Ко то каже, ко то лаже, Србија је мала...
(Узима ђозу)
Авет повампиреног фашизма поново шири крила над Европом! Док је Београд горео, месје министар, Загреб је дочекивао Хитлера с цвећем! Зар не видите да се историја понавља, месје? Тражићете српско савезништво, а Срба нигде бити неће... Хоће, хоће!... Где су јаја?... Увек огладним кад држим говор!

Улази Дана са доручком на великом ђослужавнику.

- ЦУЦА: А шницла? И шницла је ту. Кобасицу ниси ставила? Ти не знаш колико човек од политичког рада огладни! Свака седница траје по петнаест, шеснаест сати...
(*Триа храну у усџа*)
- ДАНА: Звао је...
- ЦУЦА: (*С љуним усџима*)
Чекај! Опет ми је дошло надахнуће. Па каже! Месје министр! Лаж да је Србија последњи бастион комунизма у Европи, део је бесрамне... бесрамне... да кажемо, германско-ватиканске... завере... Надахнуће ми попушта... Дај та јаја! Каква су – да су!
(*Једе*)
Волим јаја! А кобасице нема? Штета! Карађорђе је био озбиљан политичар. Ставио муслимане на леђа па низ Дунав! Ауг! Ногу у дупе! То су била времена! А не ово! Потурицама и петоклонашима да дајемо државу. Па, где то име? Има ли још јаја?
- ДАНА: Звао је Ружичић.
- ЦУЦА: Ко?
- ДАНА: Господин Бека.
- ЦУЦА: Молим? Који господин?
- ДАНА: Онај млади новинар, који треба да те интервјуише за НИН.
- ЦУЦА: Бека... Свашта!
(*Једе*)
Сваког дана дајем по један интервју...
- ДАНА: Овај младић делује озбиљно. Сећаш се да смо разговарали с њим на пријему у Скупштини.
- ЦУЦА: А, онај збуњени клипан, да... Нека припазе они мало! То им ти реци!
- ДАНА: Ја...? Зашто ја?
- ЦУЦА: Траже интервју, па после изврђу. Интелектуалци! Пацифисти! Европи се увлаче. Ко то финансира, питам ја тебе? Ко финансира издају у Србији? И шта хоће више та Европа? Има код друга Темпа, или друга Ђиде, не сећам се више, једна потресна мисао. Хођајући по Европи: друг Темпо или друг Ђидо, а можда је то био и друг Владо или Роћко... Дакле, хода он по Европи...
- ДАНА: Ко хода по Европи?

- ЦУЦА: Па, он!
- ДАНА: Ко, он?
- ЦУЦА: Па, друг Роћко или друг Темпо, или, већ јебем ли га ко, и каже: посматрам велелепне палате и све то, како бих рекао, тај луксуз, ту самозадовољну госпоштину и ту велику хигијену, културу, па мислим, па ми тешко дође на души, јер, руку на срце, све је то покрадено и опљачкано од наше несврстане браће.
- ДАНА: Ма, какви, сад, несврстани, човече! Само нам они недостају!
- ЦУЦА: Није то било сад, то је било онда, и није важно што су они несврстани, већ што су опљачкани! То је поента друга Ђиде. Или друга Роћка. Или је то, пак, био друг Темпо... Према томе, нека они пазе шта раде!
(Пауза)
Значи, звао је. Чекај, да видим...
- ДАНА: Само, каже, да су га тражили из војног одсека...
- ЦУЦА: А шта он мисли? Пишу свашта по опозиционој штампи, а после се чуде!
- ДАНА: Ја мислим да он није од тих.
- ЦУЦА: Мислиш?
- ДАНА: Имам утисак да он веома цени твој рад.
- ЦУЦА: Лаже, море! Знам ја те интелектуалце. Све је то превртљиво, злобно, заплашено, а овамо надувано... Пас нема за шта да их уједе! Све је то го издајник!
(Пауза)
Добро, има и поштених међу њима... Нађе се...
- ДАНА: Чини ми се да је он од тих.
- ЦУЦА: Много ти њега нешто препоручујеш.
- ДАНА: Жао ми га је. Видим да је уплашен. Друго, спреман је да пише лепо о теби. Можда би могао и да му помогнеш... Треба користити те младе људе.
- ЦУЦА: Зашто би интелектуалци били повлашћени? Не разумем! То је, иначе, лошији део народа. Према томе, сви морамо да служимо отаџбини.
(Пауза)
Нека направи интервју, па ћемо да видимо колико је упо-

требљив. Чекај, изгледа да ми опет долази надахнуће!
(Узима њозу)
 Месје министар! Месје народни посланици...

Звоно на вратицима.

ДАНА: Ево ти га надахнуће, пред вратицима!

Дана одлази да оћвори. Џуца брзо ћрчи до оћледала, њоћравља фризуру, заћим се враћа, ћребира њо оћћацима доручка.

ЏУЦА: Она мени систематски смањује порције!

Џуца ћрћа залоћој у устћа. Дана уводи Јасмину. То је млада, аћћракћивна жена у краћкој сукњи.

ЈАСМИНА: Не, знате, госпоћо, тај рат, то је један потпуно... то, пре свега није цивилизацијски чин... дивно вам стоји та блуза... ми морамо Европи објаснити, то ће господин посланик, разуме се, само хоћу да кажем... ја не знам зашто они нас не могу да схвате, да ли не могу, или, можда... У сваком случају, мене фасцинира та динамична ситуација, добар дан, господине посланиче... Знате, мене то, збиља, веома узбућује, та сурова животна драматика, то је много узбудљивије, зар не, него преводити савремене писце, јер, ово што се дешава, то је, на неки начин...

ДАНА: Јесте ли за кафу, Јасмина?

ЈАСМИНА: Не, хвала, у ствари, зашто да не, не бих хтела да господину посланику одузmem драгоценo време, али уколико...

ДАНА: Само ви седите, господин посланик баш има надахнуће, сад ћу ја...
(Излази).

ЈАСМИНА: Шта то има господин посланик?

ЏУЦА: Шта си се раскокодакала, душо?
(Завлачи јој руку њод сукњу).

ЈАСМИНА: *(Брани се)*
 Не, немој, то није фер, ти мени, можда, импонујеш као мушкарац, али, ипак, не би имало смисла... Ја сам за слободне односе међу половима, али не желим да врећам и да угрожавам... Ти имаш тако дивну супругу...

Џуца јој зајивара усџа, џољуџцем, џе она џако, џресџаје да џрича. Како џољубац дуго џраје, она осџаје без даха и најзад се једва ослободи њеџовоџ заџрљаја.

ЈАСМИНА: Ти си звер! Ти хоћеш да ме... Скоро сам се угушила... Ти си стварно... Ти си један агресиван, балкански... Један ординарни фалократа!... Жену мораш пре свега да поштујеш, ако мислиш да од ње добијеш... Рекла сам ти да то нећу овде да радим... То јест...

ЏУЦА: А где хоћеш, душо?

ЈАСМИНА: Нећу нигде. Тачка! И не зови ме “душо”! Ја сам дошла да радим! Ја сам професионалац, а не...

ЏУЦА: *(Сиџа џиће)*
Радићемо, душо, ништа ти не брини... Ево, сутра ћемо отићи “Код златног вола”, па ћемо тамо да радимо све што нам се прохте...

ЈАСМИНА: Ма, каквог вола, молим те! О чему ти причаш?

ЏУЦА: Златног! Видиш како те поштујем. Нећеш овде – у реду. Стићићемо значи, тамо. Како год ти кажеш, душо!

ЈАСМИНА: И не зови ме “душо”, рекла сам ти!

ЏУЦА: *(Оџеџ јој завлачи руку џод сукњу)*
Шта си се стисла, душо?

ЈАСМИНА: Немој... немој... Јеси ли припремио текст? Немој...

ЏУЦА: То ћемо ми у возу...

ЈАСМИНА: Зашто у возу? Немој, молим те...

ЏУЦА: Зато што ја патим од аерофобије. То је последица рада. Био сам ратни пилот, ловац, рањен у главу... Ја сам неуротик, мораш према мени да будеш пажљива...
(Сиџиска је)
Поручио сам спаваћа кола вагон ли, па ћемо ми тамо, натенане...

ЈАСМИНА: Чекај... Ево је госпа Дана!

Џуца усџаје, доводи се у ред. Она се одмиче.

ЏУЦА: Ух, што ме пресече, кучко!

Улази Дана, носећи кафу.

ДАНА: Изволите! Надам се да надахнуће није спласнуло...

ЈАСМИНА: *(Узима кафу)*

Хвала, хвала, господин посланик је увек, хоћу рећи, то је једна велика неправда и ја сам врло почаствована што ћу моћи да учествујем у тој мисији мира... Било је крајње време да Европа схвати...

Звоно на вратима.

ЦУЦА: Богаму, ко је сад то, опет?

(Јасмини)

Изволите у кабинет да перфектуирамо још неке моменте...

Ја у року од десет минута морам у Скупштину.

(Дани)

Ни за кога нисам ту, разумеш!

(Јасмини)

Изволите!

Дана излази да отвори. Цуца хваћа Јасмину за дубе.

ЦУЦА: Хајдемо, маче!

ЈАСМИНА: Безобразниче један! Како те није срамота?

Цуца и Јасмина одлазе у кабинет. Улазе Дана и Бека, Бека је леиушкаси, млад, асиеничан човек с наочарима.

ДАНА: Зашто си дошао овамо? Рекла сам ти Беко...

БЕКА: *(Покушава да је загрли)*

Нисам могао да издржим! Од кад сам те први пут пољубио, у

ходнику Народне скупштине, нешто се у мени догодило...

Нека револуција у мом организму. Ја ноћима не спавам... Сем

тога мислио сам да је он већ у Скупштини.

ДАНА: Ту му је нека девојка.

БЕКА: Девојка! Он има девојку?

ДАНА: Преводаца. Spreмају неки текст за Париз...

БЕКА: Јасмина! Јасмина је овде?

ДАНА: Ти је познајеш? Зашто си пребледео, дечко?

БЕКА: Не, тојест, знам је, онако, још са студија...

ДАНА: А откуд знаш да она ради за мог мужа?

БЕКА: Откуд знам? Не знам, То јест, она ми је рекла.

ДАНА: Ви сте, значи...

- БЕКА: Не... У ствари, радили смо заједно, једно време у Центру за антиратне акције...
- ДАНА: Тако...? Мали миротворци долазе као лептирићи на свећу. Дођи... Пољуби ме...
- БЕКА: Али, они су тамо...
- ДАНА: Па шта?
(Привлачи *џа*)
- БЕКА: Како...? Како, па шта?
- ДАНА: Рећи ћеш да си дошао да се договориш за интервју. Не можеш ни да замислиш колико он то воли.
- БЕКА: Можда је, ипак, боље да ја одем...
- ДАНА: Не бој се, дечко мој... Опusti се! Какви сте ви то мушкарци...
- БЕКА: Хаједмо одавде! Хаједмо некуда... Ти и не слутитиш колико чезнем да се то најзад догоди...
- ДАНА: Имаш ли неку гајбу?
- БЕКА: Па... знаш... ја, у ствари живим са родитељима.
- ДАНА: А куда би ме, онда, водио?
- БЕКА: Мислио сам...
- ДАНА: Куда си водио девојчице, до сада?
- БЕКА: Зависи... Моја девојка има... то јест, имала је... Хоћу рећи, моја бивша девојка...
- ДАНА: Хоћеш к њој да ме водиш? Невалјалче!
- БЕКА: Ти се шалиш... Слушај... Долазили су опет они из војног одсека.
- ДАНА: Не би ти ништа фалило да одеш мало на фронт. Сада је, и онако примирје.
- БЕКА: Љубави... ти не мислиш то озбиљно? Ти не желиш, ваљда, да твог Беку убије неки зли хрватски снајпериста. Ако ме и ти напустиш, ја ћу морати да емигрирам. Ја у таквом рату апсолутно не желим да учествујем!
- ДАНА: А у каквом желиш?

- БЕКА: Ни у каквом! Ја апсолутно одбијам то бесмислено крво-пролиће! Ја сам за преговоре! Ја сам за Југославију!
- ДАНА: Само немој да се потресеш, душо! Средићемо то, ако будеш био добар.
- БЕКА: Ја сам пацифиста, хуманиста! Ја сам за љубав међу људима.
- ДАНА: Онда ме води некуда, пацифисто!
- БЕКА: Смислићемо нешто...
- ДАНА: Ако ја будем чекала да ти смислиш... Слушај, а зашто не бисмо отишли "Код златног вола"? Кад може он, зашто ја не бих могла?
- БЕКА: Код златног вола? Шта је то?
- ДАНА: То је једино згодно место за које ја знам. Овако! Доћи ћеш по мене сутра увече... Они имају паузу за ручак... То траје отприлике... Затим наставак око пет. Ево, рецимо у седам. Њима седнице Скупштине трају по целу ноћ.

Улазе Џуца и Јасмина. Џуца је у хиџњи, њакује њаирице у њорбу, иид.

- ЏУЦА: Касним! Касним! Колико је сати? Замисли, другарице Јасмина, долазим јутрос кући, а сата нигде! Па то је... Српска посла! Ето, дакле, то би, отприлике, била скица за први део... Отворићемо ми Европи очи
(*Обраћа се Беки, у њролазу*)
Све је то јебена плутократија, господине, А ко сте ви?
- ЈАСМИНА: Бека! Откуд ти овде?
- ДАНА: Зар се не сећаш? То је господин Ружичић, онај новинар о коме...
- ЏУЦА: Ко?
- ЈАСМИНА: Бека...
- ДАНА: Говорили смо малочас о њему.
- ЏУЦА: А, да!
(*Крене ка излазу*)
- ДАНА: (*За њим*)
Хтео је да се договорите за тај интервју...

- БЕКА: Поштовање, господине посланиче, ја сам ...
- ЏУЏА: *(На вратиима, не осврћући се)*
Касним! Касним!
(Џуџа је изашао у предсобље)
- ЈАСМИНА: Е, па...
- ДАНА: А што не попијете с нама? Видим да се познајете...
Џуџа отвори вратија предсобља и провири у собу.
- ЏУЏА: Светска плутократија финансира издају српства! Идете ли, другарице?
- ДАНА: Понудила сам другарицу пићем, Јефреме!
Џуџа пресне вратиима и несјане.
- ДАНА: Е, па...
- ЈАСМИНА: Можда је, ипак, боље да ја кренем...
Џуџа поново отвори вратија.
- ЏУЏА: Дано! Где су ми лаковане ципеле?
- ДАНА: Извините!
(Излази у предсобље и затвара вратија за собом)
- БЕКА: Како је то чудно... и каква подударност!
- ЈАСМИНА: Само немој да се правдаш, знаш да то не волим! Немаш времена за мене јер, наводно, пишеш роман, добро, мислим, није то ни први ни последњи који си почео да пишеш, кад оно...
- БЕКА: А ти? Моташ се ту са...
- ЈАСМИНА: Ја поштено зарђујем свој хлеб.. Хоћеш ти да ме издржаваш.
- БЕКА: Хоћу, али...
- ЈАСМИНА: Хоћеш, али не можеш! А и кад би могао, ја то не бих дозволила. Ја сам професионалац и сама се старом о себи. Ја сам интегрална личност и...
- БЕКА: Јасмина! Ја само хоћу да направим интервју.
- ЈАСМИНА: Са госпа Даном?
- БЕКА: Не буди зловна, ти знаш да ја само тебе...
(Покушава да јој приђе)

ЈАСМИНА: Не прилази! Даље од мене.

БЕКА: Сем тога, поново су ме тражили из војног одсека, па сам мислио...

ЈАСМИНА: Све ми је јасно. Само ме чуди како се не стидиш да манипулишеш овим добронамерним човеком... Само интелектуалац може да буде тако циничан.

БЕКА: Јасмина...

ЈАСМИНА: Ја одлазим!

Улази госџа Дана.

ДАНА: Још и лаковане ципеле...

ЈАСМИНА: Ти, значи, остајеш?

БЕКА: Не, то јест...

ДАНА: Ви већ одлазите, господине Ружичићу?

БЕКА: Не... овај... Па, хтели смо да попијемо, зар не?

ДАНА: Како да не! Мој супруг је добио ракију из Хиландара, стару двеста година.

ЈАСМИНА: Не, хвала, ја бих заиста морала да кренем.

ДАНА: *(Сиџа)*
И кад крећете са мојим мужем у Париз?

БЕКА: Ти идеш са...?

ДАНА: Нисте знали? Они тамо представљају Србију.

ЈАСМИНА: *(Узме џонуђену чашу)*
Да, ја путујем са том делегацијом као преводаца. Тебе ту нешто чуди?
(Трџне ракију)

БЕКА: Не... него само... Нисам знао.

ДАНА: Још једну? Збиља, зашто се чудите господине Ружичићу? Данас свако треба да учини за Србију колико може. Они у Паризу, ви на фронту...

БЕКА: *(Сиџа себи ракију, искаџи)*
Можда је тако и најбоље!

Звоно на улазним вратиима.

ДАНА: Извините!
(Дана излази)

ЈАСМИНА: Ти, ваљда, не мислиш...?

БЕКА: Само немој да се правдаш, знаш да то не волим.

ЈАСМИНА: Ово је стварно једна сулуда коинциденција.

БЕКА: У сваком случају, желим ти леп провод у Паризу.

ЈАСМИНА: Глупости! Ја сам професионалац. И кад сам могла да ти кажем, кад тебе нигде нема?

Улазе Дана и Џони Ристић. Он је елегантан, самоуверен, шарлаћан средњих година. Носи боцу шампањца. Дана букеј цвећа ишо јој га је он донео.

ЏОНИ: Дивно, драга моја! Vunderbar! Па, ви овде, збиља, лепо живите! А код нас, у Немачкој, пишу да сте пропали...

ДАНА: Да вас упознам! Ово је наш пријатељ из Франкфурта...

ЏОНИ: Џони Ристић-Пуки, бизнисмен, пореклом са Чубуре...

ЈАСМИНА: Јасмина.

ЏОНИ: Да ли се знамо из Каленића, лепа госпођице? Ја увек прво тамо навратим кад долетим из Немачке.

ДАНА: Ово је господин Ружичић, публициста...

ЏОНИ: Ма, да ли је могуће! Читао сам ваше чланке у НИН-у. Веома је храбро данас се у Србији залагати за мир. А нама, трговцима, мир је потребан. Мада се и у рату може профитирати, не кажем. Укратко, ја сам оптимист, који се никада не жали. Паметан човек увек нађе излаз, зар не? У то име...

(Почиње да ошвара боцу)

Дано, дај чаше!

ЈАСМИНА: Било ми је драго, господине Ристићу... Можда, једном, у Каленићу...

ЏОНИ: Шта? Ви одлазите! Каква штета! А ви, храбри младићу, нећете ваља, одбити?

БЕКА: Па... не...

ЏОНИ: Дивно!

БЕКА: Уствари, морао бих до редакције...

ДАНА: А и до војног одсека...

ЏОНИ: Каква штета! У том случају, само две чаше.

ДАНА: Испратићу вас!

Дана излази са Јасмином и Беком. Џони звиждуће, загледа њо соби, ошварва боцу, сипа њиће, у њом се Дана враћа и он јој њружа чашу.

ЏОНИ: Е, па драга...

Дана га зледа с њрезиром. Не њрихваѡа чашу.

ЏОНИ: Па, шта је то? И ти мораш да идеш? Нећу, ваљда, морати сам...

ДАНА: Како год хоћеш!

ЏОНИ: У том случају...
(*Искаѡи чашу*)
Узми, ипак, пријаће ти

Дана узима чашу. Џони ѡоново наѡуни своју.

ЏОНИ: Како си лепа! Ништа се ниси променила.

ДАНА: Ни ти! Остао си бескрупулозни шарлатан!

ЏОНИ: (*Пренемаже се*)
Дано...

ДАНА: Зашто си дошао овамо, Џони? Ово је мој дом. Упадаш после пет година, као да се ништа није догодило. Човече!

ЏОНИ: Па, видео сам да ти је муж у Скупштини! Има, на другом каналу директан пренос. Гледамо, у хотелу, забаве ради... Чим сам видео да је ушао у салу, ја сам наручио такси... Извини, он има неподношљиве лаковане ципеле!
(*Дана, и ѡроѡив воље, ѡрсне у смех*)

ДАНА: Невероватан човек! Планира са мном венчање, одлази у Немачку на десет дана, остаје пет година, онда се појављује, као из бунара и прво што има да ми каже то је да мој муж носи смешне ципеле!

ЏОНИ: Чекај! Чекај! Узми прво још једну. Чекај! Ципеле су толико смешне да...
(Смеје се)
А сад озбиљно: рекао сам да ћу се вратити и видиш, вратио сам се.

ДАНА: Ти ниси нормалан! Или си толико безобзиран, да то...

ЏОНИ: Не! Чекај! Али, ја сам се, у међувремену, обогатио. Шта је пет година према тој чињеници? Исто што и десет дана. Ја сада имам...

ДАНА: Не занима ме шта имаш. Покупи свој шампањац и губи се из моје куће!

ЏОНИ: Дано! Ти ме, значи, још увек волиш!

ДАНА: Свињо! Упропастио си ми живот!

Дана се залећи да га удари. Он је ухватио за руке, покушава да је пољуби. Она се оћима.

ДАНА: Нећу! Свињо! Нећу!

Он, ипак, усће да је пољуби. Она се, на крају, оћрдне.

ДАНА: Црко дабогда!

Дана њлаче, Џони је милује, њеши.

ЏОНИ: Љубави, ништа није изгубљено...

ДАНА: (Кроз сузе)
Због тебе сам се удала за овог... овог... Како си само могао...?

ЏОНИ: Тако је морало бити... Отишао сам да завршим тај послић, хтео сам... Хтео сам пре венчања да станем на своје ноге. Због тебе душо! Хтео сам да ти пружим живот какав заслужујеш. Али, десило се... Нисам знао да полиција ради недељом... И тако сам одлежао две године. Поштено, зар не? Ти си, за то време, пожурила да се удаш. Читали смо, тамо, о венчању чувеног друга Џуце. Видели фотографије... Ти у белом. Насмејана... Срећна... Не можеш ни да замислиш колико сам патио.

Дана, њлаче.

ЏОНИ: Не, ја ти не замерам! Тако је морало бити... Ја сам вечити оптимист. Ја сам почео из почетка, и ја сам, најзад, стао на своје ноге.

ДАНА: *(Кроз сузе)*
Сада знаш кад ради полиција.

ЏОНИ: И шта ради!... Шалим се. Ја се сад бавим озбиљним, међународним бизнисом. Још један послитић да завршим овде, и постајем велики бос. Дођи, срце...

Милује је, љуби. Она се, за ѿренуѿиак, ѿредаје, заѿиим се ѿѿрѿне.

ДАНА: Бежи од мене! Очи ћу ти ископати!

ЏОНИ: Али, Дано! Ништа није изгубљено! Напротив! Како не разумеш?
(Сиѿа ѿиће. Ужурбано јој додаје)
Ево, овако! Ја завршавам тај послитић са Србима, узимам лову, много лове... Ти, природно, напушташ овог... овог лакованог, седамо у моју мечку и правац Дојчланд! Адио! И тамо почињемо нови живот. Будићу те са шампањцем и златном наруквицом сваког јутра. Ја знам колико ти волиш злато. А, онда путовања... Калифорнија, Мексико...

ДАНА: Ти ме још увек волиш, Џони?

ЏОНИ: Зашто бих, иначе, дошао?

Пауза.

ДАНА: *(Обрише сузе)*
Реци ми, шта треба да учиним?

ЏОНИ: Искрено?

ДАНА: Наравно.

ЏОНИ: Тако те волим. Направићемо ми, заједно, велике ствари. Ево, све ћу ти рећи. Тај послитић због кога сам дошао, знаш... Е, па, твој муж је посредник у том... трансферу. Могао сам ја да изаберем и неког другог и да му мунем дваест-триест кила марака. Они имају власт, черупају колико стигну, али лове никад доста. Међутим, хтео сам, како да ти кажем, да све остане у породици, разумеш?

ДАНА: И?

ЏОНИ: И он ми прави пролаз до банке, тојест, друг Галеб, али то сад није... Зато што банка... Банка, у ствари купује, мада се то неће исказати у... њиховом... Схваташ?

ДАНА: Пређи на ствар.

ЏОНИ: Мутан ми је. Оклева... А мени камиони стоје. Плаши се или ми припрема нешто. Да ме провали, разумеш? Велико је ђубре, не могу да га прочитам.

ДАНА: Занимљиво... И шта, дакле, ја треба да учиним?

ЏОНИ: Па... Требало би мало да га изваташ.

ДАНА: Шта да радим?

ЏОНИ: Мислим... кад легнете... Ти то умеш. Да га оњушиш мало. Ако оцениш да није провала, да га притиснеш да убрза, јер ме ти камиони коштају... Кажи, немам пара у кући... за уље, зелен, злато... Сисли нешто!

Пауза.

ДАНА: Зато си, значи, дошао... После пет година.

ЏОНИ: Не, маче! Чим комунистима мазнемо лову, ти се пакујеш и...

ДАНА: Увек си био ђубре.

ЏОНИ: Дано, све време у затвору маштао сам о теби, о твојим... О том како ћу једнога дана да се вратим, да те узмем за руку и да те поведем у велики свет... Дано, ја те волим!

Пауза.

ДАНА: Учинићу колико могу.

ЏОНИ: Браво! Знао сам да си лафица. Ја сам у хотелу Москва, соба...

ДАНА: А сад иди, молим те!

ЏОНИ: Али, Дано...

Крене ка њој.

ДАНА: Не прилази! Иди Џони. И не долази овамо више никада.

МРАК

II ЧИН

Госпионица “Код златног вола”. Симулирана сцена омогућава нам да видимо унутрашњост двеју соба, које дели ходник ишио води од просценијума у дубину. Ходник се најпре рачва дуж просценијума, те има облик обрнутог слова “Г”. Враћа ових соба – транспарентних, дакле, само назначених зидова – налазе се једна насрам других, на почешку оног дела ходника ишио води у дубину. Из соба је једна враћа воде у кувашила. Лева соба је у мраку. У десној Цуца. Шешка је соби. Пролазећи поред огледала, увек се погледа, поправи косу или покушава да увуче сшмак, ишио је разуме се, немогуће.

ЦУЦА: *(Засшаје прео огледалом)*
 Месе ле министр, месе народни посланици! После лаког комунистичког сна, Србија се буди отрежњена, како би заузела оно место у Европи које јој одувек припада...
(Шеша, прилази шелефону, гледа на саш које нема, окреће бројчаник)
 Рецепција! Ало Цуца!... Како, нема? Овде Цуца! Не тамо, овде! Где је Баћа, Сунце вам Божије?! Јесте господин посланик говори!... Како, што не кажем, оца вам мангупског, све ћу вас позатварати! Где је мој бурбон, овде?... Где овде?! Овде! Сто седам, сунце ти неписмено!
(Тресне слушалицу)
 Стока капиталистичка! Приватну својину хоће, а ногама нос бришу! Радне задруге су за вас... Радне акције... Брчко-Бановићи, Шамац-Сарајево...
(Нагло мења расшоложење, иевуши)
 Шамац-Сарајево, то је наша мета.
 Градићемо пругу још овога лета...
(Шеша; иочиње поново да се нервира)
 Па, где је ова жена, сунце јој калајисано...?
(Виче према врашима кувашила)
 Где си, толико, душо? Чујеш ли ти мене?
(Пауза)
 Чујеш ли ти мене?!

На врашима кувашила појављује се Јасмина, ишшшшоно гола.

ЈАСМИНА: Како могу да те чујем, кад вода тече?

ЦУЦА: Маче!

Цуца појури према њој, но она нагло залући враџа, иако да он нелећи носом на њих.

ЦУЦА: Еј! Маче! Отвори!
(Покушава да отвори враџа, но она су закључана)
Маче!
(Јасмина пројури главу кроз враџа)

ЈАСМИНА: И не зови ме “маче”!
(Понову му залући враџа испред носа)

ЦУЦА: Изазиваш кучко!... Отвори, душо... Отвори драга Јасмина...
(Гледа на сај којег нема)
Још мало па ће и онај Ристић, онај Џони да упадне... Да ми упадне с ловом... А ни бурбон нису донели... Отвори, драга Јасмина!... И шта све то мени треба? Шта ће мени, у ствари, лова? Мени је, ионако, све плаћено... Него наваљује она проклета жентурача. Нањушила лову, прислушкује разговоре... Ти не можеш ни да замислиш колико она воли злато.

Јасмина пројури главу кроз враџа.

ЈАСМИНА: Рекла сам ти да ме не зовеш “злато”.

Цуца је зграби и извуче из кујашила. Она је сада увијена у манџил за кујање.

ЈАСМИНА: Та малограђанска тепања остави за своју женицу.

ЦУЦА: Не... Питао сам те да ли волиш злато?

ЈАСМИНА: Ја...? Да ли волим...? Зашто питаш?

ЦУЦА: Онако...

ЈАСМИНА: Па, зависи од конотације... мислим... у ком смислу... Хоћу да кажем...

ЦУЦА: Ево, у овом смислу!
(Вади из Џеја шешку златну оџрлицу)

ЈАСМИНА: Јао, што је дивна!
(Узима оџрлицу, разгледа, диви јој се)
Прекрасна је!
(Нагло баца оџрлицу на кревет)
Шта ти мислиш? Да са мном можеш као са свим тим својим... женицама... курвицама... Хтео би да ме купиш! Е, да знаш, ја нисам на продају!

(Зайеже манишил око себе)

Довукао си ме у ову рупу и мислиш да имаш право на мене... Да можеш да ме поседујеш... Нисам ја предмет! Ја сам слободан човек! Интегрална личност, разумеш?! Интегрална!

ЦУЦА: Сматраш да је ово рупа...?

(Осврће се око себе)

Па... скоро да си у праву... Ни бурбон нису донели... Али душо, не могу ваљда да те водим у Хајат... или Интерконтинентал...

ЈАСМИНА: Ништа ти не разумеш! Пусти ме!

ЦУЦА: Смири се, душо, само полако... полако...

(Милује је њо коси)

Могао бих ја... него... Схваташ? Реци и сама! Шта је у нашем животу најважније? Хајде, реци! Шта је најважније?... Не знаш? Ја ћу ти рећи. У нашем животу најважнија је дискреција. Ми живимо у бурним, сложеним временима, кад само дискретан човек може да истраје. А ја желим да истрајем... Да трајем... Вечно! Хоћеш ли да ја, као медијска личност, примим Џонија Ристића у Хајату? Да наш сусрет овековече фоторепортери? Камере? Да нас слика независна телевизија?

ЈАСМИНА: Пусти ме... Бежи од мене! Све је за тебе само куповина и продаја... Гаде! Дошао си овамо да завршиш посао.

ЦУЦА: *(Милује је као што се милује нервозни коњ)*

Мир... мир, лутко. Стара француска пословица каже: где је корист, тамо је и лепота. Ти си, бар, франсуски ђак, маче. Јер, шта је у нашем животу најважније?

ЈАСМИНА: Дискреција, је ли?

ЦУЦА: Не! Најважније је бити практичан... прилагодљив. То је најважније! Чему, на пример, да захвалимо што ја оволико истрајавам у нашем хаотичном, противуречном, сулудом времену? Чему? Смислу за реалност. Ја сам ти велики реалиста, душо. Ја сам, тако рећи песник реализма! Јер, шта је најважније?

ЈАСМИНА: Наважније је бити прилагодљив.

ЦУЦА: Не! Најважније је волети живот. Онаквог какав он заиста јесте. А он је променљив, неочекиван, непредвидљив, где је тај бурбон, богаму! Једном речју – прекрасан. Само ограничени интелектуалци мисле да је живот као једносмерна улица. Живот је, међутим, богат. Сложен. Живот је, једном речју, као мађарска коцка. У то име, да теби твој Цуца стави...

ЈАСМИНА: Молим?

Цуца узима огрлицу, шири је пред њеним очима.

ЈАСМИНА: Не, молим те... Ја сам интегрална личност!

ЦУЦА: Са овим малим додатком бићеш још интегралнија.

Пауза.

ЈАСМИНА: Мислиш.

ЦУЦА: Сигуран сам.

ЈАСМИНА: Како си ти сугестиван.

ЦУЦА: Зар не?
(*Скида јој оџрџач са рамена*)

ЈАСМИНА: Шта ти то радиш?

ЦУЦА: Па, како да ти је ставим, душо?

ЈАСМИНА: И не зови ме “душо”, молим те!

Предњим ходником долазе Бека и Дана.

БЕКА: Згодно месташце.
(*Љуби је*)

ДАНА: Чекај! Неваљалче...

ЦУЦА: Злато најбоље стоји на голом телу, а голо тело на злату, зар не?
(*Скида јој маниџил, љуби је*)

ЈАСМИНА: Чекај... Чекај... Зар нећеш и ти да се истушираш?

ЦУЦА: Све ћу за тебе да учиним, маче, па и да се истуширам, ако треба!

Дана и Бека улазе у ходник и њио води између соба.

БЕКА: То је ваља овде. Где нам је кључ?

Засијају њред враиима, десне собе.

ДАНА: Ту је...

Преиура њо иаини, иражећи кључ, Бека је љуби и смеиа јој.

ЦУЦА: Под условом да ми истрљаш леђа.

ЈАСМИНА: А, то не!

ЦУЦА: Како, не?

ЈАСМИНА: Тако.

БЕКА: То је, ваљда, ова соба. Рекао је, прва врата у ходнику...

ЦУЦА: Е, хоћеш, богами!

Цуца ѡдигне Јасмину да је ѡнесе ѡрема куиаиилу, она врисне уиом Бека – ѡишћо Дана још није нашла кључ – ухваи за кваку и оивори враиа, али, схваиивши да је неко унуира, брзо их заивори.

ЦУЦА: Шта је ово, богаму! Човек не може ни да се истушира на миру. А ни бурбон... Хајдемо маче!

Цуца закључава враиа и одвлачи Јасмину у куиаиилу. Враиа куиаиила осијају ѡлоуиворена, оданде се чује вршииање, ѡускање воде, заиим дахиање.

БЕКА: Па овде има некога!

ДАНА: Шта си мислио, малиша? Да само ми то радимо?
(Искојала је кључ из иаине)
Сто шест.

БЕКА: Ово је сто седам.

Дана оиључава враиа леве собе и они улазе. Бека ѡали свеиелоси и неодлучно се осврће око себе. Дана за зледа. Пауза.

ДАНА: Неваљали дечко... У ходнику ме нападаш, а сад...

БЕКА: Размишљам, знаш...

ДАНА: Немој да размишљаш. Љуби ме!

БЕКА: Ја њих не разумем... Мени се, одједном, све смутило у глави.

ДАНА: Шта не разумеш?

БЕКА: Ништа не разумем.

- ДАНА: (Милује *џа*)
Па, у чему је, онда, проблем, дечко?
- БЕКА: Мени све то изгледа потпуно апсурдно...
- ДАНА: (Скида му сако)
Није важно, такав је наш живот. Навикавај се.
- БЕКА: Ја сам толико веровао у Европу, у њене принципе, њене институције... Пре свега, у принцип права, правде... А они нас, једним потезом пера, бришу са географске карте...
- ДАНА: (Развезује му краватицу)
Само се ти опусти...
- БЕКА: Можда смо ми мали народ... У сваком случају, несрећан. На периферији историје... Једном речју, наша енергија је... некако... дисперзивна, знаш?
- ДАНА: Знаш, душо! Диши дубоко...
(Скида му кошуљу)
- БЕКА: Проклета динарска виоленција... Бурне емоције, које брзо сагоревају... А где су консеквенце, где су оне?
- ДАНА: (Скида му кошуљу)
Ту су, дечко мој, ту су...
- БЕКА: Знаш како се то зове?
- ДАНА: (Скида *џа*)
Не знам. Али, ти ћеш ми рећи, зар не?
- БЕКА: То се зове...
- ДАНА: (Ојкојчава му каши)
(Ојкојчава му каши)
- БЕКА: То се зове...
- ДАНА: Како?
- БЕКА: То се зове тамни вилајет.
- ДАНА: Тако се зове?

Бека ће, у жару свој надлазеће монолога, или у зазору пред Даниним наваљивањем, скочићи, њанталоне ће му сјасити, он ће их не пресјајући да говори, њодизаити и њридржавати.

- БЕКА: Ми лутамо у мраку, између својих истрошених митова, што нас, попут вампира, призивају из неопојаних предачких грбова и Европе, наше неизвраћене љубави, нашег трагичног неспоразума... Те велике лихварске компаније, те стерилне

куртон-заједнице, што нас опсењује својим варљивим сјајем, као што се опсењују варвари, урођеници... Опсењује да би нам крв сисала, да би нас потчинила, да би нам потрошила на империјалном заједничком вашару таштине! Између та два вампиризма, ми лутамо нашим балканским вилајетом, селимо се и расељавамо, пресипамо из шупљег у празно, гриземо се и кољемо као побеснели пси... Зашто? Који грех ми окајавамо? Ја јесам пацифиста... а можда се и бојим, али, ипак, зар нисмо могли да се одупремо? Зар нисмо могли српском војском да бранимо српске земље?

(Седне на ивицу креветџа, са џлавом у шакама)

Европа нас је, опет, преварила...

ДАНА: *(Седне поред њеџа)?*

Сироти мој дечко...

(Милује џа)

БЕКА: Европа нас је нахушкала! Хрвате на Србе, Србе на Хрвате, Словенце на...

ДАНА: Добро, добро... Само се ти опусти...

Милује џа, љуби, он џолако џочиње да узвраћа, она џа обори у креветџи, џаси свейлосџи код узџлавља.

Из куџаџиџила десне собе излази Џуџа, само у џаниџалонама, које усџуџи закоџчава, Певуџи.

ЏУЏА: Сакам да фукам те... малена... Хм! Интегрална личност... а, овамо жива ватра...

(Гледа на саџи коџа нема)

Изгубио сам сат, богаму. Тај Ристић би већ морао бити овде...

А време је и да се попије. Сакам да фукам те... малена...

Почиње да се облачи. Из куџаџиџила џровири Јасмина.

ЈАСМИНА: Додај ми прслуче, душо, молим те!

ЏУЏА: Шта, драга?

ЈАСМИНА: Прслуче ми додај, молим те!

ЏУЏА: Дођи и узми га.

Бочним ходником долази Џони, џевушећи.

ЏОНИ: Мани, мани, мани...

ЈАСМИНА: Додај ми, безобразниче!

ЦУЦА: *(Настављајући са облачењем)*
Прошетај се маче! Волим да те гледам.

Џони загледа бројеве над вратима.

ЏОНИ: Посланиче, где си посланиче мој...? Џони ти је слатки мамац припремио...

ЈАСМИНА: Срам те било.

Јасмина излази из кућашила, покривајући зруди. Цуца јој прискаче с леђа.

Џони хваћа за кваку, покушавајући да отвори врата.

ЈАСМИНА: Ју, ко је сад то?

ЦУЦА: Можда је Џони.

ЈАСМИНА: Не отварај!

ЦУЦА: Или је Баћа донео бурбон.
(Љуби је)

ЏОНИ: Овде, изгледа, нема никог...

ЈАСМИНА: Остави ме на миру! Јарче...

Џони отишкрине врата леве собе.

ЏОНИ: *(Тихо)*
Господине посланиче...

У левој соби њаника. Бека скаче из креветца, покривајући се делом одеће. Дана се сакрива под покривач.

У десној соби, Јасмина се отргла од Цуце и, са прслучећом, побегла у кућашило.

ЦУЦА: *(Завршавајући облачење)*
Нећеш ми побећи, кучко!

Бека је дојрчао до врата, на којима стоји Џони.

ЏОНИ: О! То сте ви, млади човече! Пардон! Пардон! Каква весела коинциденција! Ја сам вас, јамачно, прекинуо у раду. Господин посланик, вероватно, није са вама, на истом послу!

БЕКА: *(Прикривајући голоћину)*
Не, ту је само... То јест, хоћу рећи... Кога ви, уствари тражите?

ЏОНИ: Није важно. Само ви наставите са радом. Ко би рекао...
Наоко тако смирен младић, кад оно... Пардон! Пардон!
Пријатан рад!

Џони одлази низ ходник, у дубину Бека блене за њим. У десној соби, Џуца је довршио облачње.

ЏУЦА: Одох ја, маче, да уловим коку!

ЈАСМИНА: *(Провири из кујайишילה)*
Шта да радиш?

ЏУЦА: Златну коку да појурим!
(Иде ка врайиима)
Свог драгог финансијера.

ЈАСМИНА: Понеси, онда, и тај бурбон!

Јасмина несџаје у кујайишилу. Џуца се хваџа за кваку. Бека који је, најзад, дошао себи, залуџи врайа леве собе и окрене кључ. Џуца изађе у ходник и крене најред и бочно, ка рецеџиџи.

ЏУЦА: Дођи, дођи, да те твој Џуца мало очерупа...
(Певуши)
Сакам да фукам те...

Дана џровири исџод џокривача и, уверивши се да је у соби само Бека – који сџоџи наслоњен леђима на врайа – седне у џосџељу и џледа џа разроџачених очију.

Џуца је, у међувремену, оџишиао ходником и изџубио се са сцене.

ДАНА: Да ли је то био...?

БЕКА: Да, то је био...

ДАНА: Да ли је он помињао неког посланика?

БЕКА: Он је помињао.

ДАНА: Дођи брзо у кревет да се сакријемо!

БЕКА: Али, Дано, они ће нас...

ДАНА: Дођи, брзо!
(Зџраби џа и увуче у креветџи)

БЕКА: Дано, он вероватно има пиштољ! Он је звер... Он ће нас...

ДАНА: Брзо! Овде смо најсигурнији!

Дана им навлачи покривач преко главе. Исиод покривача комешање и стињање. Са десне стране, из кувалила излази Јасмина, полуодевена, певуши, вршећи задњицом.

ЈАСМИНА: Сакам да фукам те...

Јасмина проналази своју пашину, вади из ње чешаљ, и, усјуи се чешљајући и певушећи, враћа у кувалило. У левој соби, Дана демонстративно излази исид покривача, подиже се у седећи положај и, прекривених руку, бесно буљи преда се. Бека се скупио под покривачем и ћути, мањи од маковог зрна. После извесног времена, Бека провири, погледа Дану, па се брзо поново сакрије. Дана га игнорише. Најзад и Бека изађе исид покривача и седне као Дана. Она не обраћа на њега пажњу. Он је повремено погледа, прво исид ока, затим упадљиво, али без резултата.

БЕКА: Извини... али, све те околности...

Дана не реагује.

БЕКА: Ти ћеш разумети да то може да делује... да делује... као... као један... као један депресиван фактор. Дано, ти ваљда схваташ, то се понекад дешава... То човека, напосто, фрустрира, зар не? Ти разумеш свог Беку...

Дана усјаје и почиње да се облачи.

БЕКА: Ти ваља нећеш... да ме... да ме тако сурово оствиш... сада, кад...

(И он усјаје, обиграва око ње, она не реагује)

И куда ћеш? Они су ту! Дано! Он сигурно има пиштољ! Сви ти посланици су наоружани... Дано, он је монструм, ти то знаш... Он ће... Они не зазиру ни од чега... Они су потпуно бескрупулозни... То је, напосто, самоубиство! То је... то је... то је ирационално...

(Почиње да се и он, јанично облачи)

Дано, будимо разумни... Ја сам за мир... Ја сам против крвопролића... Ја мрзим насиље... Ја сам ангажован у Центру за антиратне акције!

Са десне стране, Јасмина је изашла из кувалила, појачано обучена и доштерана. Седне, усјане, шета по соби, чека, досађује се, покушава, безуспешно да телефонира. У левој соби, Дана је завршила с облачењем. Бека је најола обучен, још је у гаћама.

ДАНА: Изађи и види да ли је чисто напољу!

БЕКА: Али, Дано, он ће нас... Ја сам цивилизован човек... Европејац... Ја сам за разуман компромис...

ДАНА: Излази напоље!

Бека, онако у ѓаћама, а зоре пошћуно одевен, ошвори врашћа, шровири, изађе у ходник, зледа шрећлашено лево-десно. Јасмина, којој је досадило д чека, ошвори врашћа своје собе, да шогледа иде ли Цуца, и узледа Беку. Овај се шренерази када је види и врисне.

БЕКА: Јасмина.

Чувиши негов крик, Дана шришрча врашћима и брзо их закључа. Ошћаје шоред врашћа, шокушавајући да схвашћи шћа се најољу дешава. Бека, шресшправљен, махинално се хвашћа за кваку хошћећи да шобежне у собу, али дакако, не усшева, шшшо још шојачава негову збуњеносш. Јасмина зш зледа, онако шлоудевеноз, и шочиње да се смеје. Смеје се све зласније и не може да се заусшави. Он шогледа у своје ноге, схвашћи да је у ѓаћама, шоново шокушава да ошвори врашћа, дрма кваку, али узалуд.

ЈАСМИНА: Како је то чудно... Необично... и каква подударност!

БЕКА: Јасмина... То је, просто, једна сулуда коинциденција...

ЈАСМИНА: Причај ми мало о томе! Или, можда, прво хоћеш да обучеш панталоне?
(*Смеје се*)

БЕКА: Чекај, све ћу ти обаснити... Али, хтео бих, пре свега...

ЈАСМИНА: Хтео би, пре свега, да побегнеш, зар не? Али изгледа да си долијао.

БЕКА: (*У шаници, дрма иза леђа, кваку*)
Не, објаснићу ти...

ЈАСМИНА: Хајде, објасни ми, молим те, баш ме занима! Само, бојим се да немаш много времена.

БЕКА: (*Осврће се ушласшено око себе*)
Јасмина, схватио сам неопозиво и то ти морам... без обзира на ову сулуду... Јасмина, схватио сам да само тебе волим!

ЈАСМИНА: (*Прсне у смех*)
Ма, да ли је могуће? Успео си, најзад, да то схватиш? А ја сам, видиш, најзад схватила шта је прави мушкарац. Тај мушкарац само што није дошао, а како си ти тамо блудничшо или покушавао да блудничшиш
(*Дшже злас да је Дана чује*)
са неговом законитом супругом, коју ја, узгед, уопште не разумем, било би ти боље да се што пре изгубиш.

Ходником, из дубине, журно наилази Цони.

- ЏОНИ: Пардон! Пардон! А, то сте опет ви, млади човече! Како је живот пун неочекиваних догађаја и веселих коинциденција! Госпођица из Каленића!
(Скида шешир)
Какво пријатно изненађење!
- ЈАСМИНА: И каква подударност!
- ЏОНИ: Знао сам да сте и ви ту негде! Знао сам. Пардон! Не желим да сметам. Наставите са радом! Пардон, млади човече, да нисте можда, изгубили панталоне?
- БЕКА: Моје панталоне? Не, моје панталоне су... то јест, оне су...
- ЏОНИ: Схватам! Пардон, ја то само успут.
(Прође, ња се враћу)
А, да нисте, можда, видели господина посланика?
- БЕКА: Нисмо... то јест, ког посланика?
- ЏОНИ: Нашег посланика, забога! Гос'н Џузу.
- ЈАСМИНА: Ту је. Сишао је на рецепцију да вас сачека.
- ЏОНИ: О! Хвала лепо!
(Крене)
- ЈАСМИНА: И реците му да не заборави бурбон!
- ЏОНИ: (Застаје)
Бурбон? А, да! Разуме се, разуме се...
(Одлази, поскокујући весело)
- БЕКА: Јасмина, да ли је могуће да си се спанђала са тим... са тим... Ја ћу... Ја ћу...
- ЈАСМИНА: Молим? Шта ћеш ти?
- БЕКА: Ја ћу... ја ћу... Ја ћу да те одведем одавде!
- ЈАСМИНА: Немој, молим те, да ме засмејаваш!
- БЕКА: Јасмина, хајде да одемо! Хајде да све заборавимо! Бог нас гледа! Нама је неопходно морално прочишћење. Морамо побећи из ове јазбине, из овог блата, Јасмина, и почети нови живот!
- ЈАСМИНА: Тако, у гаћама?
- БЕКА: У гаћама или без гаћа, свеједно! Треба душу спасавати...
- ЈАСМИНА: Да сам на твом месту, ја бих се, за сада, потрудила да спасем живу главу.

Бочним ходником наилазе Џуца и Џони. Будући да су иза угла, још увек не виде Јасмину и Беку. Џони, у високо подигнутој руци, као келнер, носи, несрећно балансирајући, послужавник са боцом бурбона и чашама. Џуца држи своју чашу у руци, и усљуби, пије. Застају. Џуца је искашио чашу и враћа је Џонију на послужавник.

ЏУЦА: Ма, каква опозиција, Ристићу, каква интелигенција! Знам их ја још као Титове пионире, па Титове омладинце, па...

ЏОНИ: Што јес' – јес'!

ЈАСМИНА: Бежи! Ево их!

БЕКА: *(Дрма панично кваку левих врати)*
Али... Ми морамо душу спасавати!

Џуца је налио нову чашу са послужавника и пије је Џони све време држи.

ЏУЦА: Све вам је то го марксиста, мој господине! Дошници и голооточани!

ЏОНИ: И та вам је добра!

БЕКА: Хајдемо! Ја те волим!
(Зграби је и снажно је пољуби)

ЈАСМИНА: *(Ошамућена од пољубица)*
Бежи, ја ћу их задржати!

ЏУЦА: *(Креће, полако, са чашом у руци)*
За свакога ми имамо по један ковчежић, кад то поотварамо, смрдеће надалеко! Све је под контролом!

БЕКА: Бог нас гледа!

Бека бежи низ ходник, у дубину. Јасмина улази у десну собу. Зашеже, на брзину покривач на кревету.

ЏУЦА: Него, да се ми позабавимо финансијама, Ристићу. Ту је кључ здравих односа у друштву.

ЏОНИ: Е, та вам је Божија!

ЏУЦА: Зар није?

Цуца и Џони улазе у десну собу.

ЦУЦА: Душо! Ево нас!

ЈАСМИНА: Изволите!

ЏОНИ: Дивно! Опет смо сви на окупу... Осим...

ЦУЦА: Узмите пиће! Моја сарадница је особа од потпуног поверења. Можемо одмах прећи на ствар.

Јасмина сипа пиће, покушава да Џонију да знак, али овај њо не примећује.

ЏОНИ: Како ви кажете, господине посланиче. И млади господин је, надам се, такође, особа...

ЦУЦА: Који млади господин, Ристићу?

Јасмина даје Џонију знаке иза Цуциних лећа. Из дубине ходника провирује Бека, оклева, и најзад, почине њолако да се прикрада враћима леве собе.

ЏОНИ: Па... Он је, вероватно, пролазио... Мислим да је млади господин највероватније, био у пролазу... Хоћу да кажем...

ЦУЦА: Шта то покушавате да ми кажете, Ристићу?

ЏОНИ: Додуше, био је у неглижеу, али то је, јамачно, само једна весела коинциденција...

ЦУЦА: Јасмина!?

ЈАСМИНА: Молим...?

Бека тихо куцка на враћа леве собе.

БЕКА: Отвори! Дано, отвори! То сам ја, твој Бека...

ЏОНИ: Он је, додуше, био у соби прекопута... Мислим, није био овде, али...

Пауза. Цуца љледа Џонија, љледа Јасмину.

ЦУЦА: *(Јасмини)*
И ко је, дакле, то био?

ЈАСМИНА: Ма, онај, новинар, што те јури за интервју.

ЦУЦА: Тако...? Дајте да ми обавимо посао, Ристићу!

ЦОНИ: Ево, ево, господине посланиче... Одмах ћемо то!

*Вади, у хиџињи, новац, новац, му исџада, он ља скуџља џо џоду.
Дана је, најзад, оџкључала враџа и Бека је ушао у леву собу.*

ДАНА: Бедниче! Све сам чула!
(Удара ља)

БЕКА: Не! Дано! Ти ниси схватила! Ја ћу ти све објаснити...

Дана јури Беку џо соби и џуче ља. Он, усџуџ, доџраби џанџалоне, џокушава да их обуче, саџлиће се, џада, она ља јури, он џобеџне у куџаџило. У десној соби, Цони је, назад, скуџио новац и џредао ља Цуџи.

ЦОНИ: Изволите, господине посланиче! Ево, све је ту, како смо рекли! Надам се да ће моја роба...

ЦУЦА: Никаких појединости, Ристићу! И водите рачуна о потпуној дискрецији.

ЦОНИ: Ја сам вам велики мајстор дискреције, господине посланиче. Ја сам вам, напросто...

ЦУЦА: Реч је о вашој безбедности. Разумете?

ЦОНИ: Разумем, разумем...

ЦУЦА: Друг Галеб ће ступити у дејство одмах. Даље инструкције очекујте у свом хотелу. Довиђења!

ЦОНИ: Хвала вам! Поштовање! Госпођице! Надам се... А што се тиче младог господина... у неглижеу... мора да се то мени само учинило.

ЦУЦА: Довиђења!

Цуџа изџура Цонија из собе и заџвори враџа. Цони одахне, џледа враџа једне џа друџе собе, слеџне раменима, џа крене низ ходник, осврћући се, скрене у бочни ходник и несџане са сцене.

ЦУЦА: Дакле?

ЈАСМИНА: Шта дакле?

ЦУЦА: Тако, дакле...

Цуџа крене ка њој, она корача уназад, док не удари леђима у враџа.

ЈАСМИНА: Ти не мислиш, ваљда?

ЦУЦА: Ви ћете мене да шпијунирате, је ли? Новинар у суседној соби, је ли? И то у неглижеу! Штампу да ми натоварите! Да нису и камере ту негде? Независна телевизија! Завера!

Цуца јурне на враџа, Јасмина покушава да га задржи.

ЈАСМИНА: Чекај! То је била само једна смешна коинциденција...

ЦУЦА: Мали сте ви за мене!

Цуца одгурне Јасмину и излети у ходник. Покушава да отвори враџа леве собе. Луја јесницом у враџа, Дана и Бека вуре из кукитила. Јасмина стиже Цуцу и покушава да га сиречи.

ЈАСМИНА: Немој! Стани! Објаснићу ти!

Цуца ударцем ноге развали враџа и упадне у леву собу. Констернација. Велика пауза.

ЦУЦА: Шта ти радиш овде, Данице?

ДАНА: Исто што и ти?

Дана, енерџичним корацима, крене ка враџима, Цуца јој прејречи јуџи.

ДАНА: Склони се! Међу нама је свршено!

ЦУЦА: Убићу те, кучко! Марш кући!

Туче је, Бека пријрчи.

БЕКА: Не! Господине посланиче! Враћам вам вашу супругу потпуно неоштећену... а, уствари, волим другу...

Цуца хваџа левом руком Беку за крагну и жура га према зиду.

ЈАСМИНА: *(Скаче на Цуцу, вршиџи)*
Пусти га зликовче!

Цуца, не стиуџијајући Беку, журне снажно Јасмину, она падне на под.

ЦУЦА: *(Беки)*
Пацифисто! Слободни мислиоче! То је за вас слобода, је ли?
(Прибио га је уза зид; држи га левом руком, а десном га шамара, пројраћајући сваки шамар реџликом)
На фронт! У Крајину! Барању! Западни Срем! Дубровник!
Вуковар!

МРАК

III ЧИН

Дневна соба у сџану њосланика Сџокића. Јуџро. Дана, у домаћој хаљини, лежи на ѓроседу са облоџом ѓреко лица. Џуца улази из кухиње. У руци носи ѓањир са набацаном храном, жваће, скоро ѓоџџуно одевен за излазак. Једе, ѓовори и довршава облачење.

ЏУЦА: Ѓутиш, невернице!... И боље ти је да ћутиш... Прохтело ти се мало... Па, где нађе оног шоњу? Што ниси нашла правог мушкарца. Рецимо, оваквог као ја... То бих још могао и да разумем... Ја сам човек у основи толерантан" иако сам преке нарави... Чињеница је да не умем да скувам јаја...

(Жваће)

Слушај, нисам, те, ваља, толико јако ударио? Ја имам тешку руку, то је чињеница... Ја песницом могу веће живинче да убијем, на месту. А, богами, и човека, ако треба... Да сам те ударио пуном снагом, не би се ти мени сада ту пренемагала... Ја сам човек хуман, умем да се контролишем. Сем тога, ми сутра имамо пријем. Долази генерал Мулајусуф Панчатантра, командант страних трупа, које треба да нас заштите од хрвтског дивљања... Ту ми је позивница...

(Прешура ѓо џейовима)

Не знам где сам је ставио... Изричито је наглашено – са супругом. Морао сам о томе да водим рачуна.

ДАНА: Што се мене тиче, слободно можеш да водиш своју швалерку!

ЏУЦА: Не могу! Изричито пише – са супругом. Морамо, ваљда, ред да поштујемо! Сем тога, показало се да је непоуздана. Не знам ја више за кога она ради... Заборави то, као што сам ја заборавио. Рекли смо: што је било – било је!... Журим!

(Гледа на сџџ којеџ нема)

Изгубио сам сат... Морам у Скупштину... Ја немам времена да се толико бавим својим приватним проблемима...

(Пљује)

Ова кобасица се усмрдела! Касним! Касним!

Џуца је у хџџњи, изашао. Дана скида облоџу, усџаје, хода ѓо соби као особа која доноси ѓресудну одлуку. Одлучивши се, она вади из ормана кофере и ѓочне да баца у њих своје сџари; вади и баца на ѓод, ѓоново ѓакује. Повремено ѓрекида ѓаковање и ѓокушава да ѓелефонира. Најзад добије број који је ѓражила.

ДАНА: *(Телефонира)*
 Хало, Москва?... Хотел, да Вашег госта... Господин Џон Ристић, двеста дванаест, да ... Сачекаћу, хвала!
(Док чека, држећи слушалицу, дружом руком пребира по коферу)
 Хало, ја сам... Јеси ли ти, Џони?... Дана, забога!... А кога си ти очекивао? Не шалим се, ствар је озбиљна. Донела сам одлуку... Дођи одмах... Не, он је у скупштини... Објаснићу ти... Ја те молим да дођеш одмах... Десило се... Све се десило... Чега се плашиш? Чекам те пожури, пожури, молим те!

Дана сипусти слушалицу, седи, гледа преда се, почине да плаче, заштим, наглим покретом, брише сузе и настави да се пакује. Звоно на улазним вратима. Дана испусти ствари, које је држала у рукама, брзо се заклопава, доводи у ред.

ДАНА: Како је само стигао тако брзо! То је прави мушкарац! Мој мушкарац..
(Отвори врата предсобља)
 Уђи, откључано је!

Појављува физиру. Улази Бека. У комилејној маскирној униформи)

ДАНА: Ти!
 БЕКА: Ниси ме очекивала?
 ДАНА: Тебе, заиста, нисам очекивала.

Гледајући га онако униформисано, Дана, и пројив воље, почине да се смеје, мада јој, још увек, помало теку сузе, које брише, смејући се.

БЕКА: Ствар је крајње озбиљна.
 ДАНА: На шта личиш...
 БЕКА: Двеста година српске историје, двеста године политичких и војних напора, што су нас коштале половине најбоље популације, избрисано је једним потезом пера европских империјалних кургон-политичара! Они праве нови светски поредак по својој мери, а за нас то је прокрустова постела, у којој ћемо остати без ногу! Дано, ја идем на фронт!
 ДАНА: Сироти дечко... Тебе ће тамо убити.
 БЕКА: Отаџбина тражи жртве! Имаш ли још оне ракије из Хиландара, од двеста година, да наздравимо, да осветимо овај тренутак, тако рећи, да се причестимо... Ти путујеш? Нећу ја дуго. Дошао сам да се опростим.

- ДАНА: *(Износи ракију)*
Да, ја путујем...
- БЕКА: Сви путујемо... И Србија путује...
(Диже чашу)
За Небеску Србију, али интегралну!
- ДАНА: Шта су ти то урадили, дечко мој?
- БЕКА: Дано, Бог нас гледа! Свети Сава нас гледа! Цео наш досадашњи живот био је грешан. И пред твоји мужем смо криви, и грешни, Поздрави, молим те господина посланика и реци му... Он ми је помогао да постанем човек. Он ме је освестио. Као отац. Највише сам због њега и дошао, а, ипак, не бих смео на очи да му изађем, ти схваташ...
- ДАНА: Схватам...
- БЕКА: Тако, онда, ти му реци, пренеси му... И Јасмину сам молио за опроштај.
- ДАНА: И?
- БЕКА: Па... не иде лако, ти знаш какве су жене... Али, још увек гајим наду... Хтео бих пред олтар да је одведем, као што Бог заповеда.
- ДАНА: Тако бих волела да будете срећни... Ако можете.
- БЕКА: *(Сасијави њејне, њружа руку)*
Е, па...
- ДАНА: *(Загзрли га)*
Чувај се, дечко!
- ЈАСМИНА: Ту си! Знала сам!
(Туче га)
Швалерчино! Мушкарчино!
- БЕКА: *(Брани се од удараца)*
Не! Драга! Ја са само... Ја сам само дошао да се опростим... Да обавестим госпођу о нашем срећном догађају...
- ЈАСМИНА: Лажове!
- БЕКА: Да захвалим господину посланику... у наше заједничко име! Бог нас гледа! Свети Сава нас гледа!
- Звоно на улазним вратиима.*
- ДАНА: Извините.
(Излази)

БЕКА: Ми идемо пред олтар, Јасмина!

ЈАСМИНА: С тобом? Никад!

БЕКА: *(Зграби је за руке)*
Јасмина, да ли је то неко звонио? То је он! Бежимо!

Улазе Дана и Џони.

ЏОНИ: О! И ви сте ту! Каква упорна и весела коинциденција! Види, види! Војничина! Скидам капу, храбри младићу! Госпођице... грешите што не навратите у Каленић. Са нашим добровољцем, разуме се. Будите моји гости. Ви сте, јамачно, добровољац, храбри младићу.

БЕКА: Да, ја сам... то јест, они су... а и Свети Сава нас гледа...

ЏОНИ: Е, онда можемо мирно да спавамо! Србија је безбедна, кад има тако срчане и одлучне момке. Па, хоћемо ли, у то име, нешто, да...
(Дани)
Ти се пакујеш?

ДАНА: Господин Ружичић је дошао да се опрости. Он мора...

ЈАСМИНА: Не, госпођо Стокић! Никуда не одлазимо док се ствари не изведу на чистину. Овде се увелико манипулише. Ја, као интегрална личност, не пристајем да будем жртва ваших... ваших...

БЕКА: Јасмина! То је један... један... неспоразум... Једна смешна подударност... Ја сам ти рекао...

ЈАСМИНА: Ти си ми цвећка! Свети Сава... олтар... срам те било!

ДАНА: Девојко, ја вас упозоравам! Спакујте свој прљав веш и одлазите. Господин Ристић није дужан да...

ЏОНИ: Не, зашто! Код вас је баш весело. Само напред! Ништа не фали, можда, само једно пиће... И, разуме се, господин посланик. Тако бисмо били комплетни.

ДАНА: Џони, не шали се, ја морам с тобом озбиљно да разговарам. И то одмах!

ЈАСМИНА: Мој прљав веш...? Ви и ваш муж манипулишете...

БЕКА: Јасмина! Одлучно те упозоравам да ћу те, из ових стопа одвести пред олтар!

ЏОНИ: Браво, младићу! Тако говори прави мушкарац. Војничина!

ДАНА: Цони...

Чује се пресак улазних вратица и Цуцин глас.

ЦУЦА: *(Из предсобља)*
Дано! Пала влада!

БЕКА: *(Зграби Јасмину за руку)*
То је он, он! Сакријте нас.
(Гледа панично око себе)
Бежимо!

Бека одлвачи Јасмину у кухињу. Улази Цуца.

ЦУЦА: Ја да сам био председник владе...
(Угледа кофере)
Шта је ово? Путујемо некуда?
(Угледа Цонија)
А, ви сте ту, Ристићу? Ко је вама дао моју адресу? Рекао сам да чекате у хотелу! Шта је то сад?

ДАНА: Ја сам...

ЦОНИ: *(Прекида је)*
Мала коинциденција, господине посланиче! Шетао сам – Дедиње је мој омиљен крај, знате – кад, видим, ваша супруга на прозору.

ДАНА: Чекај, ја...

ЦУЦА: Значи, на прозору... А, ви, значи, шетате... Дедиње... Занимљиво... И ви, значи, познајете моју супругу...?

ЦОНИ: Да... из младости... Такорећи, из...

ЦУЦА: Аха...

ЦОНИ: Из краја! Из Каленића!

ДАНА: Цони! Јефреме! Свршено је с лажима! Ја сам га позвала.
(Пауза)
Нисам желела да овако испадне, али... Јефреме, ја одлазим!
Дефинитивно.

ЦУЦА: Аха... И то ми саопштаваш пред страним човеком?

ЦОНИ: Па, ја сам вам рекао да се познајемо...

ЦУЦА: Ти да ћутиш! С тобом ћу ја...
(Приметио је боцу с ракијом)
Јеси ли пијана? Дрогирана?

- ДАНА: Јесам! Дрогирана сам твојим лажима. Свим нашим лажима. Не могу више, Јефреме!
- ЏУЏА: *(Шућине један кофер)*
Ко овде лаже!? Светињу брака не поштујеш.
(Шућине и дрући кофер)
Јесмо ли рекли? Јесмо ли рекли да ћемо сачувати светињу брака? Сем тога, чека нас генерал Мулајусуф Панчатантра... Пише – са супругом...
- ЏОНИ: Пардон! Можда је боље да ја кренем...
- ДАНА: Не, Џони...
- ЏУЏА: Не, Џони, никуда ти нећеш да одеш!
(Шућира кофере)
Јесмо ли рекли да ћемо почети из почетка? Јесмо ли рекли?
- ДАНА: Не могу! Не могу! Не могу!
- ЏОНИ: Е, па, извините, али, ја бих вас, ипак, препустио вашој интими...
- ДАНА: Чекај Џони!
- ЏУЏА: Чекај Џони... Ја сам човек патријархалан, брак је за мене светиња... Она је млада жена... Могла је, још увек, да роди...
- ДАНА: Како да родим? Јеси ли ти луд?
- ЏУЏА: Ја сам чекао наследника, а ти си ме варала... Ковала заверу. Са овим хохштаплером! Да ли је то могуће?! Данима осећам како се око мене плете шпијунска мрежа!
- ЏОНИ: Пардон! Пардон! Извините што се мешам у вашу интиму, али што се моје маленкости тиче, бојим се да је у питању нека забуна.
- ДАНА: Немој бити снисходљив, Џони! Чега се плашиш? Будимо, једном слободни! Ако сам ишта ценила код тебе, то је била твоја храброст.
- ЏУЏА: Сад ћемо ми да испитамо ту храброст...
- ДАНА: Стани, Јефреме! То не може на силу. Одмах ћемо све разјаснити. И никада се више нећемо лагати. Добро што сте обојица ту. Тако је најпоштеније. Јефреме, пре него што сам тебе упознала, ја сам волела овог човека. Нас је раздвојио стицај несрећних околности, и ја сам се удала за тебе. Поштено сам ушла у то, али...

- ЦУЦА: Је л' она пијана?
- ЏОНИ: Не знам... Ја сам, збиља, малочас ушао, господине посланиче...
- ЦУЦА: Све си покварио Џони... Лепо сам рекао да чекаш у хотелу... А ти заверу кујеш!
- ЏОНИ: Пардон! Ја сам само... шетао...
- ЦУЦА: Штета... озбиљно смо рачунали с тобом...
- ДАНА: Чекајте! Морамо једном рећи истину! Будите, бар једном, прави мушкарци... Јефреме, наш брак... Прећи ћу одмах на ствар! Донела сам одлуку. Ја одлазим са овим човеком. Заувек!
- ЏОНИ: Дано, па... чекај... Како...?
- ДАНА: То је једноставно! Он ме још увек воли. Реци Џони... Слободно... А и ја сам схватила... Просто ћу узети своје кофере и отићи... Почећемо нови живот. То је све!

Пауза. Цуца се искашљава.

- ЦУЦА: Значи, тако Ристићу...?
- ДАНА: Ради му, Џони! Завршимо с овом фарсом!
- ЏОНИ: Како да кажем...
- ЦУЦА: Кажи, кажи...
- ДАНА: Кажи, Џони...
- ЏОНИ: Мислим да је у питању једна бизарна коинциденција... Ја, просто нисам очекивао да ћу вас овде срести, мада је то, можда, на неки начин, и природно, јер, ово је ваша кућа, зар не, али ... Ја сам, просто, шетао... а пала је киша и...
- ЦУЦА: Не лупетај, Ристићу!
- ДАНА: Џони...
- ЏОНИ: Пардон! Ја схватам вашу нервозу... Ви сте, јамачно, имали малих проблема, али, то се у браку дешава, зар не? Ја верујем... Ја се топло надам да ћете ви то превазићи. Бићу искрен, и мени се то... мислим, мојој супрузи и мени се то, такође, понекад дешава... Мада је она Немица... Веома одана супруга, ви, ваљда знате какве су Немице...? Али, зашто крити? Дешава се... Тако, ја бих сад... Желим вам све најбоље... Ви ћете то насамо, ипак, лакше, зар не? Е, па ... Да! Чекаћу у хотелу, као што је договорено. Пардон!

Џони крене ка излазу. Џуца и Дана скоче истовремено на њега.

ЏУЦА: Неће моћи, Ристићу!

ДАНА: (Удара Џонија)
Проклет био! Бог ће ти платити!
(Плаче)
Лаж! Све је лаж!

Из кухиње излеће Јасмина, за њом Бека.

ЈАСМИНА: Нећу да се кријем, лажове! Венчања неће бити!

БЕКА: Јасмина! Бог нас гледа!

ЏУЦА: А! И ви сте ту, птичице!
(Закључа врати)
Још само независна телевизија фали... Мали сте ви за мене.

ЈАСМИНА: (Дрма врати)
Ви немате право! То је насиље! Хоћу кући!

ДАНА: (Туче Џонија)
Убићу те, гаде! Очи ћу ти ископати!

ЏОНИ: То је била једна сулуда коинциденција...

БЕКА: Господине посланиче... ја сам хтео, као оцу... Свети Сава нас гледа! Србији су потребни војници! Ја хоћу на фронт!

ЏУЦА: (Удари њесницом по столу, сто се распадне)
Мир! Тишина! Слушај 'вамо! Завера је раскринкана! Издајници! Све ћу вас похапсити!

ДАНА: Јефреме...

ЏУЦА: И тебе ћу да ухасим! Због вас Србија пропада!
(Окреће телефонске бројеве)
Ало, Џуца!... Овде је Џуца!... Посланик Стокић, будало неписмена! И тебе ћу да ухасим!... Галеба, брзо! Марш! ... Нађи га! Чекам!... Све ћу ја вас...

ДАНА: Немој, Јефреме... Бог нас гледа...

БЕКА: Свети Сава...

ЏУЦА: Тишина!

ЏОНИ: Господине посланиче... Ми смо, бар професионалци... Бизнис је бизнис.

ЏУЦА: Ти професионалац? Ти си шпијунчина професионална! Сад ћеш ти да видиш...

ЦОНИ: Пардон! Ви желите да одустанете од посла? Молим! Вратите провизију! Има овде довољно таквих...

ЦУЦА: Шта си рекао? Провизија? Срам те било, барабо бело-светска!

ЦОНИ: *(Крене к њему)*
Пардон! Ово је пљачка! Вратите ми мој новац. Сместа!

ЦУЦА: *(Извуче њишићољ)*
Мали си ти за мене.

Јасмина вршиши, падне Беки на груди.

ЈАСМИНА: Води ме кући!

ЦОНИ: *(Заустијави се)*
Комунисти... Сви сте ви комунисти! Нисам ја сам! То се неће на овом завршити...

ЦУЦА: Марш! Сад ћу да те убијем!
(У слушалицу)
Ало, не кажем теби, коњу! Галеба, брзо!... Ало, Цуца!... Галебе, слушај! Ало! Шаљи људе овамо!... Како, где? На Дедиње, друже! Све сам их по'ватао!... Заверу! Шпијунску мрежу! Хитно!... Шта?... Какву оставку?... Галебе!... И Скупштина?... Галебе!... Шта ће с нама бити, Галебе!... Галебе!... Галебе!...

Цуца испусти слушалицу. Пада на фошељу, гуши се, Дана приијрчи. Сви лагано прилазе.

ДАНА: Јефреме... Јефреме...

ЦУЦА: Дано... Готово је...

ДАНА: Јефреме...

ЦУЦА: Галеб је поднео оставку... Скупштина је поднела оставку... Дано... Крај... То је крај!

Светлосћ се лагано гаси. Мрак.

КРАЈ